

מלט אפילו מן הסכנה החמורה ביותר האורבת להופעת פולקלור — מן החדגוניות. הם קפצו בזריות מקטע אחד לשני, מבלי שאחד מהם ימשך יותר מכמה דקות. בסך הכל, הרעיון להכניס מיפיותו של חם לאהל-שם, הוכיח את עצמו כמוצלח.

ציור

כפנטים רשומים

יעקב אגם (מוזיאון תל-אביב) הוא צעיר חסון-גוף ומרובע-פנים, שהצלחה לעי-שות מה שלא הצליחו אלפי צעירים לפניו: למשוך את תשומת-לבה של פאריס בצירותו. עתה, שלוש שנים לאחר שפאריס הקפריזית הכניסה אותו להברה הטובה ביותר, הגיע גם לתל-אביב. תל-אביב היא קפריזית הרבה פחות, כשמדובר במשהו שפאריס כבר איש-רה.

יצירותיו של אגם הן מפתיעות — או לפחות היו כאלה בראשיתן — בכל הנוגע לצד הטכני, תחת בדים מרוחי צבע, מוצא לפניו המסתכל משחזר-עין דקים בעלי צורות חופשיות, צבועים בטווח-צבעים מאופק, ש-אינם קבועים במקומם. ברקע התמונה מצויים

פרידלנד וכוכמן ב"ליזיסטרטה"
טיגון לוחט במחבת המין

נקבים זעירים, ואילו במשטחים קבועים מס-מרים בולטים-הצופה מוזמן להיות שותף פעיל ביצירה: לא לראגן לעצמו את המשטחים והצורות על פני הרקע בצורה הטובה בי-עניו, ליצור לעצמו, מתוך החלקים הנתונים, את הצירוף המתאים לטעמו הוא.

מבט מימין ומשמאל. אגם בן ה-30, ליד ראשון-לציון, שהחל לצייר בשנות-הפ-נאי הרבות-מאוד אשר ניתנו לו, מאונס, שעה שהיה עצור שנתיים וחצי בלטרון כ- איש אצ"ל, לא הסתפק באמצעה טכנית אחת. נוסף על הציור הנע — כך קרוי הסוג ה- מתואר — מציג גם ציור משתנה. המיוחד שבו: הציור מבוצע על גבי סידרה של לוחיות ניצבות, המסודרות בצפיפות זו ליד זו. מצד ימין, רואה הצופה ציור אחד (ה- מצוי על צידן הימני של הלוחיות). מבט מן האמצע יגלה ציור אחר (על הרקע שמ- אחורי הלוחיות), ואילו משמאל מגלה הוא ציור שלישי. רעיון זה, בטרם חדר לעולם האמנות הצרופה, שימש עוד לפני עשרים שנה כאמצעי-משיכה לשלטי פירסומה.

אגם בטוח בהחלט ביחס לעתיד המזהיר הצפוי להמצאותיו האמנותיות ולאמנותו כ- ממציא. ההוכחה: הוא מיהר לרשום בפאריס פטנטים על המצאותיו אלה.

מאחורי הקלעים

חזרה חדש מטאטא היטב

חזרה עבודה חדש ובו כמה שינויים עקרוניים עומד התיאטרון הקאטרי לחתום

תיאטרון

היפוך זריז

ליזיסטרטה (הבימה). „אריסטופנס לא התכוון כלל שיהיה קלאסי. הוא כתב מחזה פופולארי פרוץ על נושא אקטואלי בוער,“ כתב הבמאי מינוס חלונאקיס בתוכנית. אבל הבימה דקא התכונה להיות קלאסית. ה- תוצאה: אריסטופנס נעשה קלאסי. הצגת ה- בימה — לא.

דגש חזק מאוד הושם בהבימה על אותו חלק בגוף האדם שאין מרבים לדבר בו ב- פומבי בהודמנויות אחרות. הטקסט, לפי הנוסח האנגלי של דאדלי פיץ, שאינו נאמן במיוחד למקור היווני, שפע פסוקים מסוג זה:

- „כל חפצנו הוא היפוך זריז!“
- „אתן יודעות איך מתחמץ ליבם כש-אנוסים הם לאנסנו. אין לגבר נחת, אם ה-אשה צלחת.“
- „נסה לשים עליה את ידך, ובגני מעיד ייחלצו בבלת אחורית!“
- „כל יודעי — עדי: זיקנתי לא ביישה את אחורי!“
- „דורך זקוף מזה יובלות!“
- „האם אתה אדם או סמל של פרוין? תחת גלימתך מסתיר אתה חנית? אינך הולך כדרך בני-אדם, וגלימתך כה מזדקרת! אולי סובל אתה מגפיתחזת?“

הילולת ניבוליהפה. אך טיגון לוחט זה במחבת המין עם שפע פלפל, אינו מציל את ההצגה, המגיעה לקהל פושרת למדי ותפלה למדי. האשמה העיקרית נופלת — לא באשמתה — על שושנה רביד (ליזיס-טרטה), שהיא סימפאטית מאוד על הבמה בשמלתה הירוקה-שחורה, אך לא רדיואקטי-בית די הצורך, כדי שדמותה ונאומיה יהו משקל נגדי אמיתי להילולה הסוערת של ניבוליהפה. בין שאר המשתתפים בלס (לא במובנה של המלה כפי שהוא בנוסח ה- הצגה) מאיר מרגלית, שכל תנועה מתנוער-תיו מעבירה איוושת-חיוך אוהד בקהל.

המין שימש לאריסטופנס אמצעי להבעת רעיונותיו הפוליטיים. להבימה שימש המין אמצעי למשיכת קהל לקופה. מסתבר, ש-אריסטופנס הצליח יותר, גם כמשימה השנייה.

אופרה

יפאנית בתל-אביב

מדאם באטרפליי (האופרה הישרא-לית). מאז חיבר גיאקומו פוציני את יציר-רתו, על אהבתה של הנערה היפאנית לקצין האמריקאי, הושרו המלים של הדראמה ה-קטנה בתריסר שפית. אפילו ביפאנית, כפי שנוכחו לשמוע השבוע חובבי האופרה של תל-אביב.

מיציקו סונהארה זימרה את תפקיד באטר-פליי המקורית. קולה הנעים, שאינו מצטיין בכוח דקא, הדגיש את הקו האופייני ל-תרבות היפאנית: העדינות. ולמרות שקימונו המשי שלה לא נבדל במאומה מאלה של חברותיה על הבמה, אמרה כל תנועת-יד או ראש של האורחת, מי מהן יפאנית ושח-קנית אמיתית.

החלק הישראלי של האופרה, אשר דיבר וזימר עברית, לא היה אחיד באיכותו. ה-קצין האמריקאי (יעקב רודן) התגלה כסגור טוב, אם כי לא תמיד ידע מתי דרושה עצמה ומתי רצויה הלחישת הרכה יותר. הוא הסתער דרך טכט נשואיו לבאטרפליי, פרידתו ממנה ושנובו אליה לאחר שנישא בינתיים לאשה אמריקאית, בקול חסר מע-צורים כמעט.

כאשר ירד המסך, אחרי החאראקירי של באטרפליי, אפשר היה בכל זאת להתעלם מן החסר: כי לא הושמע אף צליל צורמני אחד.

מחול

חם באהל-שם

הכאלט האפריקאי (קייטה פודייבה) הוכיח בהופעת הבכורה שלו דבר גדול — שהוא יכול להיות מעניין גם כאשר חזן של הרקדניות מכוסה כמיטב המוסר הצנזורי.

21 רקדני הלהקה וזמריה לא גילו מקצור עיות מבריקה — עובדה שהיתה בפירוש לטובת ההופעה. תחת זאת, גילו מעיין אדיר של מרץ בלתי-נדלה, חוש קצב מדויק ביותר, קולות זמרה מניחים את הדעת וכר-שר קפיצה אקרובטי ממש. הם הצליחו להי-

בקשי לראות את חליפות הטווייד ליצוא של „תלזה מודל“ בסלוני האופנה המובחרים

מעיל לוקסוס לשמוע מעטני עשוי מבד פלאים „אורלון דינל“, הקמטים נעלמים בהברשה לחה. מחיר 153 ל"י